

Okresný súd Bratislava III
Nám. Biely Kríž
836 07 Bratislava
Slovenská republika

V Bratislave, dňa 21.03.2023

v právnej veci:

Žalobcu: **RNDr. Emil Páleš, CSc.**
Trvalý pobyt: Koreničova 11, 811 03 Bratislava, Slovenská republika
občianstvo: Slovenská republika

(ďalej len „**Žalobca**“)

zastúpeného: **Prosman a Pavlovič advokátska kancelária s.r.o.**
so sídlom: Hlavná 31, 917 01 Trnava, Slovenská republika
IČO: 36 865 281

p r o t i

Žalovanému: **N Press, s.r.o.**
so sídlom: Jarošova 1, 831 01 Bratislava, Slovenská republika
IČO: 46 887 491
Zapísanému v: Obchodnom registri Okresného súdu Bratislava I, oddiel: Sro, vložka č.:
85392/B

(ďalej len „**Žalovaný**“)

Odvolanie Žalobcu proti rozsudku vo veci
sp. zn.: 44C/55/2019

prílohy: podľa textu

Vážený súd,

v reakcii na rozsudok Okresného súdu Bratislava III, vo veci 44C/55/2019 – 468 (ďalej len „**Konanie**“), doručený právnenému zástupcovi Žalobcu dňa 06.03.2023 (ďalej len „**Rozsudok**“), týmto Žalovaný podáva v zákonnej lehote proti Rozsudku v celom rozsahu nasledovné odvolanie, ktoré odôvodňuje tým, že súd:

- 1) **nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces;**
- 2) **konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci;**
- 3) **súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností;**
- 4) **súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam;**
- 5) **rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.**

Pre vylúčenie pochybností, Žalobca pre zjednodušenie orientácie odvolacieho súdu na jednotlivé dôkazy odkazuje číslom listu súdneho spisu, pričom prvú stranu príslušného listu označuje písmenom a a druhú stranu príslušného listu písmenom b.

Ad Vedecká činnosť Žalobcu

Základným rozporom medzi Žalobcom a Žalovaným, ako aj primárnou motiváciou publikácie článkov s difamačným obsahom a dopadom na osobnú sféru Žalobcu ako fyzickej osoby, je nepochopenie rozdielu medzi predmetom a metódami filozofie a metódami vedy zo strany Žalovaného.

Články, ktoré boli podnetom pre podanie žaloby Žalobcom totiž vychádzajú z premisy, že Žalobca v celom svojom pôsobení je vedcom, výsledky jeho (tvorivej) duševnej činnosti sú ako celok vedeckým dielom, a majú byť posudzované ako vedecky objektívne tvrdenia vrátane filozofickej časti jeho diela.

Ako Žalobca opakovane uvádza vo svojich materiáloch, komunikačných kanáloch, a ako aj uvádzal opakovane v rámci Konania, napriek tomu, že vzdelaním je vedec, vedu realizoval v minulosti (počítačová lingvistika) a publikuje aj vo vedeckých publikáciách, sám seba prezentuje a charakterizuje ako filozofa a svoje hlavné dielo, ktoré spadá do rámca sofiológie, prezentuje konzistentne ako filozofické dielo, ktoré len využíva a začleňuje vedecké poznatky do filozofickej perspektívy.

Máme za to, že súd v Konaní, ani Žalovaný samotný, resp. autor článkov, nerozlišujú rozdiel medzi vedou a filozofiou, čo je pre posúdenie veci a primeranosť, resp. neprimeranosť kritiky Žalovaného kľúčové základné kritérium. Je zrejmé, že filozofia je mimovedecká disciplína – t.j. svojimi konceptmi, myšlienkami a závermi ide aj nad rámec a mimo rámec vedy a vedou overiteľných faktov. Ak by sme aplikovali na filozofiu a jej závery vedecké kritériá, potom je celkom zrejmé, že všetci filozofi (z akéhokoľvek filozofického smeru) by boli rovnakými šarlatánmi, pseudovedcami a manipulátormi, za akého je neprávom označovaný Žalobca.

V tejto veci ani súd v celom Rozsudku, jeho odôvodnení, ani samotnom pojednávaní nevykonal akúkoľvek úvahu, dokazovanie alebo hodnotenie faktov, len bez ďalšieho a bez vysvetlenia v odôvodnení prebral rétoriku Žalovaného, že Žalobca realizuje v celom rozsahu svojej činnosti vedeckú prácu, ktorá nevyhnutne musí byť založená na vedeckých metódach, dôkazoch a postupoch.

Pre vylúčenie pochybnosti, pojmy filozofia, veda, vedecká metóda a prírodná veda majú (aj) nasledovné definície:

Filozofia – racionálna, abstraktná a metodická úvaha o realite ako celku, alebo o základných rozmeroch ľudskej existencie a skúseností (Encyklopédia Britannica)

Filozofia – hľadanie všeobecného porozumenia hodnôt a reality najmä špekulatívnymi prostriedkami a nie nutne pozorovacími prostriedkami / analýza základov a konceptov vyjadrujúcich základné presvedčenia (slovník Merriam - Webster)

Veda – vedomosti alebo systém vedomostí pokrývajúci základné pravdy alebo fungovanie základných zákonitostí, špeciálne získaných a overených vedeckou metódou (slovník Merriam - Webster)

Vedecká metóda – princípy a činnosti systematického sledovania poznania zahŕňajúce rozoznanie a formuláciu problému, získavanie dát prostredníctvom pozorovania a experimentácie, a formulácia a testovanie hypotéz (slovník Merriam - Webster)

Prírodné vedy – akékoľvek vedy (ako fyzika, chémia, alebo biológia), ktoré sa zaoberajú hmotou, energiou a ich vzájomnými vzťahmi a premenami alebo objektívne merateľnými fenoménmi (slovník Merriam - Webster)

Z vyššie uvedeného je zrejmé, že výsledkom filozofie nemusia byť výsledky a myšlienky overiteľné vedeckými experimentami, dokonca je možné tvrdiť, že veľká väčšina filozofií neobstojí pri skúmaní vedeckými prostriedkami. Filozofia ako taká sa zaoberá kategóriami, ktoré sa svojou povahou vymykajú možnosti ich objektívneho overenia, napríklad metafyzikou, morálkou, etikou, estetikou, ktoré do veľkej miery závisia na osobe či historickom kolektíve, ktorý ich formuluje. To však nutne neznamená, že filozofia nemôže byť založená aj na poznatkoch vedy, a tieto zahŕňať do svojich východísk.

Vyššie uvedené vnímanie filozofie, ako kategórie omnoho širšie koncipovanej ako je len veda a vedecké poznatky, potvrdzuje aj priložený úvod do filozofie z knihy Dejiny filozofie od autorov Kiczka, Marcelliho, Waldschütza a Ziga.

Súd, rovnako ako aj Žalovaný, tak pominuli nazeráť na dielo Žalobcu ako na filozofický traktát alebo systém, ktorý svoj pôvod zhladá v tradičnej kresťanskej filozofii, ale považujú celkovo činnosť Žalobcu za vedecké dielo a podrobujú ho skúmaniu, ako keby išlo o dielo z oblasti biológie alebo fyziky. Práve toto fundamentálne nepochopenie povahy diela viedlo Žalovaného k napísaniu difamačných článkov a súd k zjednodušenému nazeraniu na ochranu práv Žalobcu.

Nezachytili sme však, že by žalovaný uverejnil sériu článkov o filozofickom diele Tomáša Akvinského, Immanuela Kanta alebo im podobných súčasných filozofov, ktorí svoje filozofické diela zakladali a tvorili cez prizmu náboženskej skúsenosti, pričom podľa logiky Žalovaného a súdu by malo ísť o verejnosti nebezpečných pomätencov, ktorí navrhujú zaviesť do vedy prvky viery, anjelov, nadprirodzena a ich diela je potrebné v záujme dobra širokej verejnosti odsúdiť ako pseudovedu.

Chápeme, že posledné obdobie vývoja spoločnosti dalo priestor pre vznik rôznych alternatívnych a konšpiračných teórií, šírenie nezmyslov a náhodne pospájaných faktov vydávaných za objektívnu pravdu, avšak je nutné si uvedomiť, že tu nejde o tento prípad. V Žalobcovom diele ide o odborne presnú historickú rekonštrukciu tradičného kresťanského filozofického pohľadu na svet a jeho porovnanie s najnovšími poznatkami vied o človeku.

Koniec koncov i hodnoty, ku ktorým sa hlási Žalovaný (aj keď ich plnenie, najmä v predmetnom prípade je prinajlepšom tristné), ako sú transparentnosť, demokracia, sloboda prejavu, a pod. nie sú vedecky potvrdenými objektívnymi pravdami, ale kategóriami, o ktorých si väčšina z pohľadu morálky a etiky myslí, že sú správne. Takéto hodnoty nie sú výsledkom vedecky reprodukovateľných experimentov, ale filozofickými a mravnými intuíciami konsenzuálne prijímanými nejakou historickou komunitou. Žalovaný ich nezmyselne odsudzuje ako nevedecké, s čím sa v konečnom dôsledku podľa Rozsudku stotožnil aj súd.

Súd sa k veci posúdenia činnosti Žalobcu ako filozofickej, alebo vedeckej nevyjadril počas celého Konania, a túto fundamentálnu otázku pre zistenie skutkového stavu a následne aj právneho posúdenia zásahu Žalovaného do práv Žalobcu ignoroval, a to napriek opakovaným argumentom a tvrdeniam Žalobcu, že jeho dielom nie je a ani nemá byť len vedecký výskum, ale filozofické dielo, ktoré smie aj musí využívať postupy i robiť závery presahujúce samotnú vedu.

Ad Vykonanie dokazovania a hodnotenie dôkazov

Rozsudok ignoruje rozsiahly dôkazový materiál o skutočných udalostiach a v zdôvodnení preberá dezinformácie i falošnú argumentáciu Žalovaného, ktoré Žalobca jasne vyvrátil. Zakladá sa na evidentných nepravdách, ako keby stav vecí bol práve opačný, než aký v skutočnosti je – a to v úplnom rozpore s dôkazmi obsiahnutými v spise, dokonca aj v rozpore so všeobecne známym poznaním.

Obsahom sporného novinového článku je obvinenie, kde Žalovaný osočuje Žalobcu ako pseudovedca (15-16). V elektronickej verzii článku je toto osočenie obsiahnuté priamo v nadpise a aj celá rubrika sa nazýva "pseudoveda" (12). V samotnom texte článku sa to isté obvinenie viackrát opakuje a celý zmysel článku spočíva v predkladaní "dôkazov", že Žalobca sa dopúšťa pseudovedeckej činnosti. Všetky ostatné hodnotiace výrazy ako "šarlatán", "manipulátor", "ezo-mudrc" alebo prirovnávanie k "prívržencom plochej Zeme" len inými slovami parafrázujú to isté obvinenie, ktoré je jediným zmyslom článku. V tomto spore preto ide o jedinou vec: zistiť, či sa také obvinenie zakladá na skutočnej činnosti Žalobcu (a teda Žalovaný mohol na základe pravdivých informácií o činnosti Žalobcu dospieť k hodnotiacim úsudkom prezentovaným v článkoch) alebo len na nepodložených výmysloch Žalovaného a ním zozbieraných dezinformáciách.

Obvinenie prezentované v článkoch je otvorene defamačné a spôsobuje ujmu Žalobcovi. Pseudovedec je niekto, kto prezentuje niečo nevedecké ako vedu, a tým klame a zavádza verejnosť. Robiť pseudovedu znamená odborne podvádzať. Logicky by potom mali byť žalobcovi zavreté dvere všade na akademickej pôde a nemal by prednášať ani v žiadnej štátnej inštitúcii a pri žiadnej serióznej spoločenskej príležitosti. Celá nezisková organizácia Sophia n.o., ktorej je Žalobca zakladateľom a riaditeľom, a kde sa stovky ľudí po tridsať rokov usilujú o mravnú obrodu hodnôt na Slovensku, by podľa toho mala byť morálne odsúdená a mala by zaniknúť, pretože škodí.

Autor článkov Otakar Horák (ďalej len "**novinár**") podoprel svoj negatívny a zosmiešňujúci hodnotiaci úsudok 19-timi tvrdeniami skutkového charakteru, ktoré slúžili ako "dôkazy" (3a-5a) oprávnenosti hodnotiaceho súdu novinára. Všetky tieto tvrdenia boli však napospol klamné vo vzťahu k zamýšľanému obvineniu, každé jedným z týchto troch spôsobov:

a) Novinár odsúdil Žalobcu za chybné názory, ktoré mu sám podvrhol, a ktoré Žalobca nielenže nezastáva, ale výslovne o nich píše vo svojich prácach a uvádza opak.

b) Novinár odsúdil pravdivé výroky Žalobcu ako odporujúce vede, pričom však klamal o stave vedy a skutočnom názore medzinárodnej odbornej obce. Žiadne vedecké pramene pre tieto novinárovo dezinformácie neexistujú a jeho zdroje zostali buď anonymné alebo samé popreli, že by novinárovi boli poskytnúť takú informáciu, alebo nedokázali vysvetliť, odkiaľ sa informácia vzala.

c) Novinár citoval výroky, ktoré naozaj niekto povedal, ale svedčia len o omyloch u dotýčnych hovoriacich a nie u Žalobcu. Sú buď neaktuálne, pretože dotýční sa už medzičasom sami skorigovali, alebo očividne scestné, pretože napádajú niečo, čoho autorom vôbec nie je Žalobca.

Novinár vyskladal celý článok iba z týchto cudzích omylov, vlastných klamstiev a falošnej argumentácie. Selektívne pri tom zozbieral niekoľko negatívnych, zastaralých, nespolahlivých a dávno vyvrátených informácií o Žalobcovi, a pridal k nim dezinformácie, ktoré vyfabrikoval on sám. Pritom ignoroval niekoľkonásobne silnejšie dôkazy o opaku: Žalobcove nesporné a už uznané úspechy, ktoré sú potvrdené a ocenené domácou i zahraničnou odbornou obcou. Zamlčal skutočný odborný diskurz, ktorý sa odohráva na univerzitách, v odborných časopisoch a na vedeckých konferenciách, kde spĺňa prísne požiadavky kvalifikovanej oponentúry. Namiesto toho vyzdvihol nezáväznú klebetu, intrigu či povrchné dojmy od evidentne neinformovaných osôb, prípadne filozofické časti diela vyhlásil za vedecké a aplikoval na ne kritériá vedeckej práce.

Toto všetko urobil vedome a s jasným úmyslom, pretože dôkazy o nepravdivosti svojich tvrdení mal k dispozícii ešte pred publikáciou sporných článkov a ignoroval ich. Jednak ich mal na webovej stránke žalobcu www.sophia.sk (tú len zneužíval, pozmeňoval či prekrucoval z nej citáty a čerpal mylné tvrdenia zamlčujúc, že boli v tých istých textoch práve vyvrátené). No predovšetkým mal k dispozícii osobu samotného Žalobcu, ktorého nielenže nekontaktoval, ale odmietal s ním vecne komunikovať aj keď ho Žalobca aktívne kontaktoval sám. Napriek osobnému stretnutiu a korešpondencii počas štrnástich dní pred vytlačení článku (17-19) sa zástupca šéfredaktora Javorský v mene celej redakcie Žalovaného odmietol zaoberať predloženými dôkazmi, že článok je vystavaný zo samých nepravdivých tvrdení (18a).

Teda **novinárskej kritike nielenže úplne chýbal akýkoľvek pravdivý vecný základ, ale bola písaná vedome v rozpore so skutočnosťou**, ktorú poznal, s vopred plánovaným cieľom poškodiť povesť Žalobcu. Žalovaný tým hrubo porušil základné zásady kódexu etiky novinárstva, predovšetkým tieto:

II.2. "*hlavnými zásadami, ktorými sa novinár riadi vo svojej práci, sú nestrannosť, vyváženosť, objektivita, čestnosť, pravdivosť, zodpovednosť a dôsledné overovanie faktov*".

III.1. "*informácie si spravidla overí aspoň z dvoch od seba navzájom nezávislých zdrojov*"

III.3. "*nezverejňuje informácie, o ktorých vie, že sú nepravdivé*"

III.5. "*nikdy nemanipuluje s textovými... záznamami*"

III.8. "*Názory a hodnotiace úsudky uvedené v komentári musia vychádzať a logicky vyplývať z dostatočného skutkového základu*"

III.17. "*Ak novinár zistí, že zverejnil nesprávnu informáciu, je povinný spraviť všetko pre jej bezodkladnú opravu aj bez vyzvania ktorejkoľvek z dotknutých strán alebo redakcie*"

Je preto nepochopiteľné, ako mohol súd dospieť k záveru, že "*autor článku v skutkových tvrdeniach vychádzal z pravdivých informácií*" (ods. 69 Rozsudku), keď sú všetky dokázateľne klamné minimálne v tom zmysle, že nesvedčia o pseudovedeckej činnosti Žalobcu, čo však mali v článkoch dokazovať, a zväčša sú celkom vymyslené.

Súd ignoruje žalobu a celý priebeh dokazovania, keď píše, že Žalobca "*musí počítať s tým, že jeho názory môžu byť predmetom záujmu novinára*", ktorému vraj išlo o to "*porovnať ich s odbornými názormi*" (ods. 66, ods. 63 Rozsudku). Predmetom žaloby bolo práve to, že novinár podvrhol Žalobcovi jemu celkom cudzie názory a sfaľšoval aj odborný názor vedeckej obce.

Je to evidentne chybný rozsudok, ak tým "*podľa názoru súdu nevybočil zo žánru komentára, v ktorom autor môže uviesť svoje názory... podfarbené aj ostrejšími výrazmi*" (ods. 68 Rozsudku). Komentátor smie vyjadriť svoje vlastné subjektívne hodnotenie, ale len ku skutočným udalostiam – a nie si tieto udalosti vymýšľať či klamať o názoroch druhých ľudí. Žalobca od začiatku zdôrazňuje, že mu nejde o novinárske názory a jeho posmešný, urážlivý tón, ale za závažný zásah do svojho dobrého mena považuje skutkovo lživé "dôkazy", ktoré z neho urobili usvedčeného podvodníka v očiach čitateľov Denníka N.

Označenie pseudovedec/pavedec nie je len hmlistá nadávka. Demarkačná línia medzi vedou a pseudovedou je daná objektívne prísnyimi požiadavkami vedeckej metódy ako sú Popperova falzifikovateľnosť a pod. Nie je to vec subjektívneho osobného názoru, ale široko prijímaných noriem formulovaných metodológiou vedy. Keby bol žalobca naozaj pseudovedcom, musel by sa dopustiť nejakej nepoctivosti, prehreškov voči štandardom platným vo vedeckej obci pri svojej vedeckej práci, a tieto sa musia dať identifikovať. Musel by prehlasovať nejaké nevedecké postupy a závery za vedecké či vedecky dokázané. Avšak Žalovaný, ani samotný **Rozsudok neidentifikoval žiaden konkrétny pseudovedecký počin – kde, kedy a čoho sa vlastne Žalobca dopustil. Čiže súd nenašiel vôbec žiaden vecný základ pre novinárske invetívny.**

Pri ústnom vyhlásení rozsudku súd špecifikoval tento základ iba dvoma vetami: "*podľa mňa bolo základom, že snád' tie tézy, ktoré tam zazneli v tom televíznom profile, takže to autora článku... v Denníku N zrejme zdvihlo zo stoličky, a začal sa tým zaoberať a výsledkom bol tento článok... žalobca používa overené fakty, ale kombinuje ich s nejakými teóriami, ktoré sú neoverené...*" (148. a 150. minúta). Hmlistá voľba slov "*snád'... nejaké...*" naznačuje, že súd naozaj nič nezistil, a preto to ani nevyslovil, aké tézy a aké neoverené teórie by mal Žalobca prehlasovať za vedu. Súd preberá názory Žalovaného, ako keby boli samozrejme pravdivé, pričom v celom Rozsudku nie je ani zmienka o myšlienkovom postupe, o žiadnej analyticko-kritickej aktivite súdu, prečo takto vyhodnotil argumentáciu sporových strán.

Bezodôvodný príklon súdu k argumentácii Žalovaného je úplne zarážajúci vzhľadom na fakt, že Žalovaný bol počas procesu usvedčovaný z jedného klamstva za druhým, kým Žalobca nebol prichytený pri žiadnej nepravdivej výpovedi. Na strane Žalobcu stojí trikrát viac odborníkov s oveľa významnejším postavením a reputáciou a viacerí z nich patria k absolútnej špičke celosvetovo (ich zoznam je na liste 454). Experti

na strane Žalovaného sú (okrem jedného) niekoľkonásobne menej citovaní vo vedeckých citačných indexoch než sám Žalobca či dokonca úplne neznámi (278b).

Žalobca všetky svoje výroky doložil odbornými prameňmi, z čoho je jasné, že iba referuje o známom poznaní a skutočnom vedeckom výskume (ktorého sa väčšinou ani nezúčastnil on sám, okrem niekoľkých prípadov). Kým Žalovaný nedokázal svoje námietky podporiť ani jedným odborným prameňom. Aj dve originálne tézy Žalobcu, ktoré novinár v spornom článku napáda, sú už súčasťou vedeckého mainstreamu. Prvú z nich (nové datovanie Stonehenge) oficiálne prijala akademická archeológia a referovali o tom veľké denníky a televízie po celom svete. Druhá z nich (existencia 500-ročných rytmov v dejinách) bola už tiež mnohonásobne potvrdená špičkovými výskumnými pracovníkmi, odmenená Karlovou univerzitou a najväčšia súčasná autorita na historiomeriu Simonton napísal kvôli tomu osobne list adresovaný tomuto súdu (280).

V písomnom znení Rozsudku sa zo 43 strán nakoniec venujú opodstatneniu novinárovho útoku opäť len necelé dve vety: *"Súd má za to, že... hodnotiace úsudky autora možno považovať za dovolené, keď vychádzali z konkrétnych skutočností a síce, z vyjadrení vedcov Kovára, Verešovej a Hromádku, ktorí vyjadrili konkrétne výhrady voči publikovaným výrokom žalobcu, ktoré boli predmetom polemiky v článku. Títo predstavitelia vedeckej obce vlastne ilustrovali na konkrétnych prípadoch žalobcom prezentovaných téz, nevhodné spájanie vedecky overených faktov s nepodloženými teóriami, určitými skratkami..."* (odsek 69 Rozsudku). Súd opäť nekonkretizuje, aké nepodložené teórie – a dá sa vyzrozumieť len toľko, že odpoveď by sa mala skrývať vo výpovediach troch uvedených svedkov. Takýto odkaz by azda stačil, keby sa dotčení naozaj boli vyjadrili ku všetkým predmetným sporným výrokom; keby tam išlo o skutočné výroky Žalobcu; keby sa naozaj boli vyjadrili proti Žalobcovi a nie v jeho prospech; a keby neboli priznali, že jeho prácu vôbec nepoznajú.

Reálny priebeh procesu sa diametrálne odlišoval od dojmu, aký navodzuje formulácia Rozsudku. K bodom 1, 7, 8, 11, 13, 16, 17, 18 sa uvedení traja svedkovia vôbec nevyjadrili. V bodoch 2, 3, 4, 5 potvrdili, že pravdu mal Žalobca a nie Žalovaný. Pri bodoch 2 a 4 prehlásili, že si ich novinár vymyslel sám a publikoval v ich mene informáciu, ktorú mu v skutočnosti neposkytli. V bode 6 išlo o Žalobcovi podvrhnutý výrok, ktorý novinár vytvoril gramatickou manipuláciou s citátom Žalobcu. Body 9, 10, 12 sa pokúsili obhájiť sériou krátkozrakých klamstiev, ktoré Žalobca hneď vyvrátil. Bod 19 zostal nevysvetlený a bod 14 zastávala len Verešová, ale vyhla sa vysvetľovaniu prečo, lebo súd zabránil Žalobcovi, aby sa na to pýtal. Bod 8 sa týkal biológie a novinár nikdy neprezradil svoj odborný zdroj, ktorý zrejme neexistuje.

Teda **experti Žalovaného neopodstatnili ani jednu z novinárových invektív** a pýtame sa, prečo potom súd zhrnul dokazovanie slovami: *"podľa ustálenej judikatúry stačí, aby boli pravdivé podstatné časti tvrdení, aby celkové vyznenie určitej informácie zodpovedalo pravde"*. Vo všetkých štyroch posudkoch nebola ani jediná námietka pravdivá – všetky boli v rozpore so skutočným Žalobcovým dielom, ktoré je publikované a za 37 rokov obsahuje 2000 strán. Ani raz nedokázali citovať žiaden Žalobcov primárny text, kde by sa dalo overiť, či sa naozaj niečoho dopustil. Ich "odborná" metóda spočívala vo fantazírovaní – vmýšľaní si chybných významov do stručných mediálnych textov krátených novinármi a televíznymi redakciami. A aj tie vytrhávali z kontextu a prekrucovali do opaku toho, čo tam stálo.

Blecha, Verešová a Hromádka najprv prehlasovali, že Žalobca vôbec nepublikoval v odborných časopisoch a jeho odborné články neexistujú (156b, 159b, 223a) – hoci ležali pri pojednávaní na stole a boli vždy dostupné na webe (427ab). Verešová a Kovár sa najprv pokúsili podviesť súd, keď na začiatku svojich posudkov napísali, že sú s hlavným dielom Žalobcu (jeho knihami Angelológia dejín) *"dôkladne oboznámení"* (158). Po výsluchoch priznali, že toto dielo nikdy nevideli (263b, 359). V Hromádkovom posudku od začiatku nestálo ani Žalobcovo meno (164) a pri svojom druhom vyjadrení zdôraznil, že opisuje len typické chyby, ktoré sa všeobecne robia, a vôbec nevie, či sa ich dopúšťa menovite Žalobca (360, 408-9). Žalovaný to však predložil súdu ako posudok na Žalobcovu osobu. Blecha už ani nekomentoval skutočnosť, prečo bol jeho posudok celý nepravdivý (277).

Najhorším momentom procesu bolo však to, že **súd zasahoval do výsluchov takým spôsobom, aby zabránil Žalobcovi vyjasniť pravdu a dostatočným spôsobom uplatniť jeho procesné práva**. Súd zostával neaktívny, keď sa svedkovia vyhýbali odpovediam na jednoduché otázky (júl 35., 36. minúta a inde). V okamihoch, keď svedkom už nezostávalo iné východisko než priznať, že si vymýšľali – súd ich zachránil tým, že nariadil Žalobcovi prejsť na inú otázku alebo ukončil výsluch.

Namiesto toho, aby súd požadoval od svedkov vysvetlenie, prečo práve evidentne klamali – **súd opakoval práve vyvrátené lži po svedkoch** obracajúc sa na Žalobcu, že či nerozumel.

Tri príklady, kedy sa to stalo: Verešová označila Žalobcovu prácu o 500-ročnom rytme v politických dejinách Egypta za pseudovedeckú, lebo jednotlivé ríše Egypta netrvali presne 500 rokov. V tejto práci sa však netvrdilo, že ríše Egypta by mali trvať 500 rokov, ale meranou premennou bola "frekvencia kráľov", čo je matematicky absolútne presne definovaná veličina - je to počet kráľov za štvrtstoročie. Svedkyňa sa pokúsila ospravedlniť svoj podvrh tým, že v danom citáte nebolo jasne napísané, čo sa meralo. Žalobca preto prečítal citát zo spornej publikácie, kde jasne stálo, že išlo o "500-ročný rytmus vo frekvencii kráľov" a žiadal vysvetlenie. Vtom súd zopakoval práve vyvrátenú lož, že to v tom článku nebolo jasne napísané, čoho sa ten rytmus týkal – a ukončil tým tému (410b-411a).

Druhý príklad: Hromádka označil hypotézu o možnom 250-ročnom rytme tvorivosti (napríklad v dejinách matematiky) spomenutú v TA3 za pseudovedeckú, lebo vraj nie je podložená žiadnou štúdiou odborného charakteru, a zakladá sa len na neopodstatnenom "myšlienkovom skoku", "skratke", "metafore", analógii s biologickými rytmami a na ničom inom. Žalobca však nikdy nezodôvodňoval tento rytmus žiadnou magicko-analogickou skratkou, ale referoval o empiricko-štatistickej štúdii, založenej na rigoróznom spracovaní rozsiahlych nezávislých dát o dejinách, ktorú mal pri pojednávaní pred sebou a ukázal ju. Pýtal sa, prečo svedok popiera, že táto (ako aj ďalšie) štúdie existujú. Vtom sa súd obrátil na Žalobcu, či nepočul, že jeho téza sa nezakladá na žiadnej odbornej štúdii, ale len na mentálnom "skoku" a "skratke" (409a).

Na júlovom pojednávaní (64. minúta) sa Žalobca sťažoval, prečo súd na strane Žalovaných akceptuje a dokonca opakuje také očividné lži: *"Dr. Hromádka, minule som ho prichytil pri krivom svedectve, lebo on tvrdil, že neexistuje štúdia, ktorú som držal v ruke... keď sú nejasné také veci, že niečo mám v ruke a povie sa, že to neexistuje a trvá na výpovedi, tak zrejme treba pozrieť, že je to naozaj to, čo hovorím a nejakto to overiť, vyriešiť... sú tu dokázané veci, ktoré máme fyzicky, ale strana žalovaných hovorí, že vôbec nie. Ak je to takto, tak ja navrhujem, aby to súd naozaj zobral, vyjasnil a preveril: či klamem, držím v ruke prázdne papiere alebo ako je to myslené?"* Súd to odmietol a preniesol tento konkrétny Hromádkov podvod priamo do znenia Rozsudku. V článku 69 Rozsudku sa uvádza, že Žalobca je naozaj pseudovedec, pretože namiesto odborného postupu používa "určité skratky". Slovo "skratka" sa v celom súdnom spore objavilo iba raz, a to počas Hromádkovej výpovede v súvislosti so sporným bodom 10.

Tretí príklad: V súvislosti so sporným bodom 14 mala Verešová pri výsluchu vysvetliť, prečo obviňuje Žalobcu z miešania/spájania serióznej vedy s nepodloženými/fantastickými teóriami o anjeloch (411a). Verešová spolu s novinárom tvrdila, že angelológia je pseudoveda, ktorú si vymyslel Žalovaný; nesmie vraj povedať, že Egypťania počas Strednej ríše (2055-1650 pr. n. l.) vyzdvihli do popredia boha atmosférických javov Amona, a toto obdobie sa v kresťanskej angelológii zhoduje s časom vlády archanjela Zachariela (2017-1663 pr. n. l.), ktorý je tiež anjelom atmosférických javov. Povedať to je vraj naprosto neprípustné, nie je to v žiadnej serióznej publikácii, nemôže zaznieť na žiadnej vedeckej konferencii atď. Skutočnosť je však taká, že angelológia je stredoveká náuka o anjeloch, ktorú si nevymyslel Žalobca. Skúmanie starých náboženských predstáv je predmetom religionistiky, ktorá má svoje katedry a výskumné kabiny na univerzitách po celom svete. Vo všetkých religionistických publikáciách a konferenciách sa hovorí práve o bohoch, anjeloch, vílach a všemožných takýchto tradíciách. Predmetom Žalobcovho výskumu je latinský spis *De Septem secundeis* (O siedmich archanjeloch) od opáta Johanna Trithemia z roku 1509, ktorého rukopis je v Rakúskej národnej knižnici. Je nemožné skúmať a analyzovať nejaký rukopis bez citovania či reprodukovania jeho obsahu, napríklad že "archanjel Zachariel vládol ako duch času v rokoch 2017-1663 pr. n. l."

Žalobca žiadal svedkyňu, aby vysvetlila, ako to vlastne myslí: prečo by sa o tom nesmeli hovoriť? Veď aj egyptológovia neustále hovoria o bohoch, lebo je to súčasť staroegyptskej kultúry. Čo je na tom nedoložené, keď všetky tie rukopisy máme? A ako by ich autorom mohol byť sám Žalobca, keď ležia v univerzitných knižniciach už 700 rokov? Išlo o zjavnú nepravdu, akú svedkyňa nemohla vysvetliť (zrejme totiž len bez rozmyslu reprodukovala, o čo ju požiadali v redakcii). Súd uzavrel tento bod hneď po 67 sekundách, odkedy sa o ňom začalo hovoriť. Žalobca sa ďalej dožadoval odpovede, o akej nepodloženej teórii to svedkyňa hovorí, keď žiadnu neuviedla. Súd prehlásil, že "uviedla!", hoci to práve odmietala uviesť; potom ešte trikrát zahriakol súd Žalobcu, aby stíchol, a ukončil celý výsluch (68., 69. minúta).

Žalobca preto (už po niekoľkýkrát) podrobne všetko vysvetlil vo svojom písomnom komentári k výsluchu (411ab) – súd ignoroval aj ten. Zmätočné vyjadrenie svedka, ktorého vyjasneniu súd aktívne zabránil,

nakoniec použil v Rozsudku ako ústredný argument: *"predstavitelia vedeckej obce... ilustrovali na konkrétnych prípadoch žalobcom prezentovaných téz, nevhodné spájanie vedecky overených faktov s nepodloženými teóriami"* (odsek 69 Rozsudku). O miešaní/spájaní faktov s nepodloženými teóriami bola totiž reč iba v súvislosti s práve uvedeným okamihom výsluchu.

Súd systematicky zasahoval do výsluchov takým spôsobom, že zachraňoval svedkov v úzkych a zabraňoval vyjasneniu – napriek protestom Žalobcu – aby tieto zamotané výsledky výsluchov, ktoré sám zapríčinil, nakoniec použil v Rozsudku.

Zo znenia Rozsudku sa možno len takto tápavo dohadovať, čo všetko z vyjadrení svedkov a prečo vlastne súd vyhodnotil ako dôveryhodné a smerodajné pre svoj Rozsudok. Nezostáva nám, než ešte raz pripomenúť všetky hlavné výsledky dokazovania, ktoré sú už stručne zhrnuté v záverečnej reči žalobcu (451) a podrobne zdokumentované v celom spise.

Chceme osobitne zdôrazniť, že **súd nepotrebuje žiadnu odbornosť, aby zistil pravdu, nakoľko neriešime žiaden odborný spor.** Žalobca pri svojej práci využíva len štandardné vedecké výsledky a metódy. Pre účely tohto súdu je jedno, prečo vedci dospeli k nejakým výsledkom, či sú tie výsledky naozaj pravdivé a či sa v budúcnosti ešte nezmenia. Pri tomto súde ide len o to, že Žalobca si tie výsledky ani metódy nevymyslel a neklame verejnosť.

Súd by mal vedieť pochopiť, že v novinách či televízii, kde treba veľký objem výskumu zmestiť do niekoľkých sekúnd a jednej vety, a nesmú sa ani používať odborné termíny, sú všetci odborníci na svete super-struční. Je na divákovi, aby si dohľadal detaily v príslušných podrobných štúdiách. Keby stručnosť v médiách bola definíciou pseudovedy, tak pseudovedcami by boli bez výnimky všetci vedci na svete. Súd to očividne nechápe, lebo pri ústnom vyhlásení rozsudku (148. minúta) aj v článku 68 hovorí, ako keby sa žalobca priznal k dajakému prehrešku: *"Už sám žalobca uznal, že vzhľadom na to, že išlo o časovo limitovanú reláciu na 30 minút, že jej adresátom nebola vedecká obec, ale laický divák... Tomu zodpovedali formulácie, ktoré žalobca v predmetnej relácii použil. Za tejto situácie súd má za to, že žalobca musel počítať s tým, že jeho vyjadrenia... môžu vyvolať reakciu v podobe kritického článku"*. No žalobca sa v TA3 napriek stručnosti vyjadril bezchybne – a ak si novinár chcel overiť detaily, mal siahnuť po samotnom diele, o ktorom sa v relácii hovorilo a ktoré tam bolo na kameru ukázané. **Je omyl súdu, že novinári majú právo si do stručných odkazov na nejaký výskum domýšľať úplné hlúposti, ktoré tam vôbec nezazneli.** Novinárova nevedomosť a lenivosť nerobia zo Žalobcu pseudovedca.

K JEDNOTLIVÝM SPORNÝM BODOM ČLÁNKU ŽALOVANÉHO

A) Body, kde sa žalovaný ani nepokúšal brániť sa (body 1 a 7)

Bod 1) Žalobca vraj povedal, že britské univerzity predatovali Stonehenge kvôli nemu, na základe jeho práce. V skutočnosti nikdy nič také ani v náznaku nepovedal. Novinár sa túto svoju lož ani nepokúsil brániť. Slúžila na to, aby Žalobca pred čitateľom vyzeral ako chvastúň a jasný klamár, pretože archeologická lokalita sa dá predatovať iba na základe priamych dôkazov, a nie nepriamych indícií, aké predkladal Žalobca. Potvrdenie Žalobcovej hypotézy bolo len vedľajším dôsledkom predatovania, ktoré archeológovia urobili na základe vlastných nezávislých výskumov a vykopávok (21a, 31a).

Bod 7) V článkoch odmenených Karlovou univerzitou sa vraj *"ani slovom nespomínajú archanjeli"*. Články sú priložené na listoch 38a-40b a časti týkajúce sa bohov a anjelov sú vyznačené červenou. Novinár priamočiaro klamal. Touto dezinformáciou chcel čitateľovu myseľ zaviesť k domnienke, že slávna univerzita odmenila asi niečo iné a nie tú Žalobcovu prácu, o ktorej je práve reč.

B) Body, kde novinár klamal o stave vedeckého poznania (body 2, 3, 4, 5, 8, 9, 10, 11, 12)

Bod 2) Novinár napísal, že podľa archeológov zo SAV sa žiadne predatovanie Stonehenge neodohralo a uviedol staré, prekonané datovanie spreď roka 2008, ktoré vraj stále platí. Novinár tu nehanebne klamal v mene Slovenskej akadémie vied – aby dodal svojmu útoku najvyššiu vážnosť prísne overenej vedy. Táto dezinformácia urobila zo Žalobcu usvedčeného podvodníka alebo diletantského táraja, pretože profesionálni archeológovia musia vedieť, čo hovoria.

Lenže k predatovaniu Stonehenge došlo presne tak, ako Žalobca píše vo svojej práci, ktorú spomenul v TA3. Vyšli o tom odborné články a knihy (32-33), referovali o tom veľké denníky a televízie (193).

Žalobcova hypotéza sa týkala datovania hlavnej fázy stavby (veľkých kameňov) a jej pravdivosť potvrdil aj sám expert Žalovaného, archeológ Kovár vo svojom posudku (158b). Kovár mal byť tým "archeológom zo SAV" čiže novinárovým konzultantom. Na otázku, ako sa do novin dostalo chybné datovanie, pri výsluchu odpovedal, že takú informáciu novinárovi neposkytol a ten si ju vymyslel sám: *"je vidieť, že pán Horák to jemne posunul"* (19. minúta).

Bod 3) Amon vraj nie je bohom atmosféry. Táto novinárova lož vykresľovala Žalobcu pred čitateľmi ako amatérskeho pavecda, ktorý si vymýšľa nejaké nové poznatky z egyptológie, čo sú odborníkom neznáme. V skutočnosti to bol citát z encyklopédie od zakladateľa slovenskej religionistiky prof. Komorovského (34ab) a to isté sa dá nájsť kdekoľvek v odbornej literatúre, že Amon je boh vzduchu/vetra/atmosféry. Nie je ani treba riešiť, či je to pravda – ide len o to, že Žalobca cituje a preberá poznatky egyptológov a nesnaží sa ich opravovať.

Potvrdila to aj sama expertka žalovaného Verešová, tak v posudku (161a), ako aj pri výsluchu: *"...podklady, ktoré pán Horák mal, mal na základe mojej konzultácie, táto konzultácia ale bola nie úplne detailná, on formulácie vypracoval sám, pričom finálny článok som nevidela... lebo konkrétne táto informácia nebola úplne presná. Boh Amon, ako som uviedla v posudku, bol aj bohom atmosféry..."* (44.-45. minúta). Teda novinár tu v mene "egyptológov zo SAV" publikoval vlastnú dezinformáciu.

Bod 4) Novinár sa vyjadril ku konkrétnej vete z časopisu Trojruža, kde stálo, že sto rokov stará dlhá chronológia od Petrieho, ktorá datovala prvú dynastiu Egypta až do roku 4777 pr. n. l., je dávno opustená a dnes platné chronológie sú oveľa kratšie (35). Aby novinár vykreslil Žalobcu ako zúfalo neinformovaného amatéra, zaklamal pred čitateľmi, že to nie je pravda, lebo egyptológovia o "dlhej chronológii" stále uvažujú. Toto mu vraj povedali "archeológovia zo SAV".

Egyptologička Verešová však poprela, že by mu dala takú informáciu a potvrdila, že pravdu má Žalobca: *"Konkrétne táto teória, resp. jeho chronológia je prekonaná, Petrieho chronológia"* (51. minúta). Ona hovorila len o dlhých a krátkych chronológiách platných v súčasnosti, ktoré sa všetky pohybujú okolo 3000 pr. n. l., a nemajú nič spoločné s dávno prekonanou Petrieho chronológiou zo začiatku 20. storočia, ktorá uvádzala dátum 4777 pr. Kr. Vôbec nevedela o tom, že ju novinár falošne citoval, ako keby potvrdzovala Petrieho chronológiu (53. minúta).

Bod 5) Či si faraóni vo všetkých obdobiach dávali teoforné mená obsahujúce mená božstiev. Je nesporný fakt, že si také mená dávali v každom období, čo sa dá overiť nahliadnutím do akéhokoľvek úplného zoznamu mien faraónov s ich prekladmi (36). Novinár však napísal, že to nie je pravda – opäť, aby vykreslil Žalobcu ako šarlatána, ktorý vodí za nos neznalú verejnosť odborné chybnými informáciami.

Túto mylnú informáciu mu naozaj poskytla Verešová, ktorá ju zastávala ešte vo svojom prvom vyjadrení (161ab). Faraóni zo Starej ríše vraj nemajú žiadneho boha v mene. V skutočnosti majú, no Verešová neuviedla/zatajila celé mená týchto faraónov. Žalobca sa preto stretol s Dušanom Magdolenom, vedúcim Kabinetu orientalistiky SAV, ktorý je Verešovej nadriadený. Magdolen požiadal Verešovú, aby v tomto bode skorigovala svoju výpoveď. Verešová to urobila počas výsluchu: *"Toto je jedna jediná vec, ktorú by som v tom posudku upravila, musím sa teda ospravedlniť za toto, pretože to bolo nedôsledne napísané, mala som určite uviesť celé mená"* (55. minúta).

Bod 8) Novinár zosmiešnil Žalobcu za to, že písal o spojitosti medzi "zamilovanosťou" a vznikom vtáčieho letu a teplokrvnosti v prírode. Predložil to čitateľom ako príklad fantazmagorickej pseudovedeckej tvorby Žalobcu. V skutočnosti ide o hlavnú hypotézu mainstreamovej evolučnej biológie: vtáacie krídla vznikli pohlavným výberom pri párení a dvorení vtáctva a teplokrvnosť súvisí s rodičovstvom a starostlivosťou o mladé (42-43, 194).

O vzniku teplokrvnosti stále existuje viacero hypotéz, ale novinár falošne informoval čitateľa, že vedci majú len jednu hypotézu a vylúčili všetky ostatné. Túto dezinformáciu mu neposkytol žiaden biológ – vymyslel si ju sám.

Bod 9) Novinár vyhlásil ultradiánne rytmy striedavej dominancie ľavej a pravej strany mozgu za pseudovedecký výtvor Žalobcu. Žalobca však referoval iba o štandardnom výskume, ktorému sa množstvo neurovedcov venuje po desaťročia (44ab, 240-242). Tento výskum je tak notoricky známy, že jeho časti poznajú aj laici – napríklad striedanie snového a bezsenného spánku alebo cyklus striedania

nosových dierok pri dýchaní (409ab, 415-22). Pritom sa nerovnako zapájajú rôzne časti mozgu vpravo a vľavo.

Hromádka ako neurológ poukázal na podrobnosti, napr. že "Kleitmanov 90-minútový cyklus" netrvá presne, ale len v priemere 90 minút; že dominancia je len relatívna a v populárnych kruhoch sa tieto výskumy zvyknú reprodukovat' zjednodušene (164). Žalovaný predložil Hromádkov text súdu, ako keby Žalobca robil tam uvedené chyby. Žalobca však o neurovedeckom výskume referuje bezchybne (228-239). Novinár si len do stručnej zmienky v TA3 vmýšľal hlúpe významy – a svoje podozrenie či želanie publikoval rovno ako skutočnosť.

Bod 10) Žalobca v TA3 spomenul výskum 250-ročného rytmu tvorivosti v dejinách spojený s nerovnakým využívaním hemisfér mozgu v rôznych kultúrnych epochách. Novinár tento výskum vyhlásil za pseudovedecký. Prečo? To nevedel. Hromádka sa to pokúsil zdôvodniť tým, že žiadne odborné štúdie v tomto smere vôbec neexistujú – a Žalobca sa vraj neopiera o nič viac než o magickú analógiu s biologickými rytmi, čiže o neodôvodnený "myšlienkový skok". No tým iba strieľal naslepo (223ab). Jedna Žalobcova dôkladná štúdia (spracované dejiny matematiky) je priložená v spise (243-258). A Žalobca uviedol aj rad podobných štúdií od kolegov z Oxfordu a iných univerzít (241-242). Výskum teda existuje, a Žalovaný v ňom prirodzene nemohol nájsť žiadne chyby, keď ani nevedel o jeho existencii.

Bod 11) Novinár prehlásil historiometrickú metódu vážených zoznamov tvorivých osobností pri zostavovaní dejinných kriviek tvorivosti za pochybnú, ako keby to bol nejaký pseudovedecký postup neznámy v odborných kruhoch. Túto námietku načerpal zo Žalobcovej polemiky s filozofom Blechom z Olomouckej univerzity, ktorú našiel na webe samotného Žalobcu, ale zatajil, že celá námietka tam bola práve vyvrátená.

V skutočnosti ide o štandardnú metódu historiometrie, o ktorej referujú príručky (280b, 281ab) a už 150 rokov ju využívajú špičkoví bádatelia ako zakladateľ katedry sociológie na Harvardovej univerzite Sorokin (48ab), či zakladateľ konfiguracionizmu v antropológii Kroeber a ostatní (277-278). Žalovaný predložil súdu Blechov text (156) s cieľom vytvoriť falošný dojem, že Žalobca so svojou metódou stojí niekde mimo vedeckej obce – kým v skutočnosti je to naopak: je to Blecha, kto nesúhlasí so štandardom v danom odbore. Najvplyvnejšia súčasná autorita na historiometriu, kalifornský profesor Simonton preto osobne napísal súdu list (280a), kde potvrdzuje, že nejde v žiadnom prípade o pseudovedeckú, ale o štandardnú metódu, a menovite Žalobca ju aj používa správne, pretože bol anonymným recenzentom Žalobcových odborných článkov a pozná jeho prácu. Zrejme preto sa aj Blecha pri druhom kole vyjadrení expertov už len odmlčal.

Žalobcova polemika s Blechom sa sústredila konkrétne na existenciu rytmov v dejinách filozofie, na ktorú novinár naráža aj v bode 12. Spochybňovaním metódy i vstupných dát chcel spochybniť výsledné rytmy ako neisté a preto zlé vedy. Pramene o dejinách filozofie sa vraj líšia a Žalobca si údajne robí len nejaké výpočty sám pre seba, ktoré nikto nepotvrdil (155-157). Opäť len nehanebne klamal, pretože druhý najznámejší historiometrik Murray zverejnil dôkladnú metaštúdiu, ktorá odpovedá presne na spor Páleš-Blecha. Ukázal v nej, že výsledné krivky (a tým aj rytmy) k dejinám filozofie sú stabilné bez ohľadu na voľbu prameňa a na 95% sa zhodujú u autorov celosvetovo. Murrayov výsledok je v spise priložený (282-283) a upozornil naň vo svojom liste aj Simonton (280).

Bod 12) Novinár poprel existenciu 500-ročných rytmov v dejinách – čo mal byť ďalší dôkaz, že Žalobca je vyšinutý pseudovedec a také rytmy existujú len v jeho vlastnej hlave. V tomto jedinom prípade ide o originálny výsledok práce samotného Žalobcu, ktorý však medzitým nezávisle potvrdil už celý rad výskumných pracovísk po celom svete. V spise sú priložené dva odborné články od výskumníkov Geologického ústavu Čínskej akadémie vied (49, 51b, 52a), s ktorými žalobca osobne spolupracuje (311, 315-316). Sám otec americkej chronobiológie, profesor Halberg z univerzity v Minnesote potvrdil existenciu týchto rytmov, publikoval to a osobne predniesol na Komenského a Masarykovej univerzite v Bratislave a Brne, a navrhol, aby sa tieto rytmy nazývali "cirkasemimileniálne rytmy Páleša a Mikuleckého" (49, 50, 51).

Tento bod 12 súvisí aj s bodom 14, lebo Žalobcom zdokumentované rytmy boli známe už v staroveku a pripisovali sa pôsobeniu božstiev či archanjelov. Tak sa vysvetľovali kedysi, ale súčasná veda ich tak nevysvetľuje. V ich spoločnej práci, Žalobca spolu s profesorom Mikuleckým (422a-426b) navrhli, že synchronizátorom týchto rytmov môže byť vplyv nejakého kozmofyzikálneho faktoru na neuroendokrinný systém človeka, konkrétne 500-ročná periodická zložka v slnečnej aktivite. Táto

hypotéza sa aj potvrdzuje a je v súčasnosti prijímaná väčšinou – preto bola táto práca v roku 2008 odmenená cenou Zdeňka Kleina ako najlepšia práca o etológii človeka (371). Novinár však pred čitateľmi podsunul Žalobcovi tézu, že má ísť o pseudovedecký dôkaz nadprirodzených bytostí, čo je obsahom sporného bodu 14.

C) Body, ktoré naozaj niekto povedal, ale mýlil sa (body 16, 17, 18)

Bod 16) Na dôkaz, že Žalobca je zaznávaný medzi vedcami, novinár spomenul nepriaznivú recenziu známeho českého religionistu z univerzity v Pardubiciach, profesora Štampacha. Štampach sa skutočne vyjadril negatívne, ale to bolo pred 17-timi rokmi (v roku 2006), pretože Žalobcova práca bola v počiatkoch a bol o nej ešte aj mylne informovaný. To sa odvtedy dávno zmenilo. Pre účely tohto súdu preto Štampach osobne napísal a zaslal list, že si Žalobcovu prácu váži a podporuje ju (58-59). Žalovaný však po celý čas až po svoju záverečnú reč (458b) uvádza túto recenziu, aj keď vie, že už nie je aktuálna a svedčí len o odvolanom omyle recenzenta a nie o pavelde u Žalobcu.

Bod 18) Druhou negatívnou recenziou, o ktorej sa zmieňuje novinár, je vyjadrenie profesora Dohnala o zlej kvalite Žalobcovej štatistickej metódy. Nezmyselnosť tohto textu by súd mohol nahliadnuť už len z toho, že Žalobca žiadnu vlastnú štatistickú metódu nevynašiel, čo si Dohnal ani neuvedomil a kritizoval niečo neexistujúce.

Žalobca používa algoritmus pre kosínovú regresiu, ktorú autorizoval a garantoval jeden z najprednejších slovenských štatistikov, riaditeľ Matematického ústavu SAV, profesor Kubáček. V spise je priložený návod na výpočet napísaný a podpísaný vlastnoručne Kubáčkom pre žalobcu (312). Ten istý algoritmus je súčasťou najrozšírenejšieho štatistického softwaru "R", ktorý používajú státisíce odborníkov po celom svete. Za výber a použitie štatistických metód bol zodpovedný Žalobcov spoluautor, emeritný profesor štatistiky Mikulecký; iné navrhol a kontroloval doktor Kvasnička z Ústavu časticovej fyziky Karlovej univerzity a ďalší odborníci (310-311). Títo sú uvedení ako spoluautori zodpovední za štatistiku (192).

Ak je Žalobcova štatistická metóda chybná, tak ju majú chybné výskumné pracoviská po celom svete (a nevyšli si to). No aj vtedy by platilo len toľko, že riaditeľ Matematického ústavu SAV a všetci ostatní sú pseudovedci, ale nie Žalobca, ktorý sa len obrátil na odborníkov zo štatistiky a dôveroval im. Dohnal ten text napísal mimo odborného diskurzu, a preto celkom nezodpovedne, na želanie pre súkromný pre klub skeptikov, ktorí v roku 2008 zorganizovali proti žalobcovi diskreditačnú kampaň.

Bod 17) Český klub skeptikov Sisyfos v roku 2008 udelil Žalobcovi anticenu "bludný balvan" za paveldu. Táto anticena bola skutočne udelená a *prima facie* by to mohlo svedčiť o tom, že Žalobca je paveldec. Novinár však zamlčal celú pravdu, že cena bola udelená omylom. Že išlo o omyl je nepochybné z toho, že ju Žalobca dostal za niečo, čo netvrdí: za pseudovedecký dôkaz existencie nadprirodzených bytostí. Tento dôvod zaznel pri udeľovaní anticeny a súd ho skopíroval aj do Rozsudku (ods. 4 Rozsudku). Nadprirodzeno nie je empiricky testovateľné a preto nie je predmetom vedy. S tým ale Žalobca súhlasí a vyslovil to stovky krát vo svojich prednáškach a uviedol v písomných prácach.

Celé nedorozumenie vzniklo kvôli novinárskej kačici – v roku 2005 vyšiel v miestnych novinách v Leviciach článok so senzáčnym titulkom "Existencia anjelov vedecky dokázaná!" Ako prvý na to reagoval posmešným blogom český biológ Hořejší a klub skeptikov Sisyfos, ktorý monitoruje pavelcov, spustil proti Žalobcovi diskreditačnú kampaň, žiaľ, bez akejkoľvek komunikácie a vyjasnenia, o čom je jeho dielo. Známy astronóm Grygar podpísal bludný balvan na základe stati, ktorú do svojho "slovníka pavied" zaradil ďalší člen klubu Heřt. V následnej korešpondencii vysvitlo, že Heřt iba predstieral, že preskúmal Žalobcovo dielo, pričom v skutočnosti o ňom čítal len sedem riadkov na vtedy začínajúcej Wikipédii. Na to sa prišlo tak, že omylom kritizoval 2048-ročný rytmus v dejinách, čo bol preklep, ktorý sa vyskytoval v celom webe iba na tomto jedinom mieste. Po tomto trápnom odhalení sa Heřt odmlčal, a po dlhých diskusiách došlo medzi Hořejším, Grygarom a Žalobcom k dorozumeniu, minimálne v tom, že nedpredkladá žiaden dôkaz nadprirodzena, za ktorý mu bola udelená anticena (411b).

Tieto diskusie sú zverejnené na Žalobcovej vlastnej stránke (www.sophia.sk/sk/polemiky). Novinár odtiaľ čerpal, no zamlčal časový vývoj a výsledok sporu. Selektívne si vybral negatívne, aj keď vyvrátené informácie a druhýkrát zreprodukoval novinársku kačicu z roku 2005, bez ohľadu na aktuálne postoje pôvodných účastníkov sporu. Tak sa to objektívne odohralo a všetky vyjadrenia zúčastnených strán sú zdokumentované a prístupné na webe. A predsa súd do Rozsudku (čl. 4 Rozsudku) napísal: "*To, že cena bola žalobcovi udelená je jednoducho nespochybniteľný fakt a na doplnenie akýchkoľvek subjektívnych a neoveriteľných úvah prostredníctvom inštitútu tlačovej odpovede žalobca nemá*

právny nárok". Tlačový zákon predsa priznáva nárok na odpoveď aj v prípade skreslených či neúplných skutkových tvrdení. V tomto prípade ide o pravdivé tvrdenie do tej miery neúplné, že obracia udalosti na hlavu.

Súd fakticky Žalobcovi vnucuje názor, že nadprirodzeno je dokázané vedecky, aj keď to za 18 rokov od tej novinárskej kačice nespočetne krát dementoval.

D) Body, kde novinár podsúva žalobcovi názory, ktoré nezastáva (body 6, 13, 14, 19)

Bod 6) Novinár napísal, že podľa Žalobcu prvý čínsky cisár Š'-chuang-ti žil na prelome letopočtu (okolo roku 1). Čitateľ si potom už sám domyslel, že Žalobca musí byť úplný nedouk, ak si nevie otvoriť ani encyklopédiu a prečítať životné dáta tohto vládcu.

V skutočnosti Žalobca vo všetkých svojich prácach uvádza správny dátum: Š'-chuang-ti zjednotil Čínu v roku 221 pr. n. l. Novinár vyfabrikoval túto dezinformáciu takým spôsobom, že v laickom článku zo školského časopisu Trojruža (272ab) našiel vetu, ktorá obsahuje syntaktickú dvojznačnosť. Zamlčal okolité vety a spojil vetné členy tak, aby dávali nezmyselný význam, ktorý bol kontextom okolitých viet vylúčený. Teda gramaticky pozmenil a vytrhol vetu z kontextu, aby to mohol predložiť čitateľom ako dôkaz Žalobcovej hlúposti (264ab, 408a).

Bod 13) Podľa novinára sa Žalobca dožaduje toho, aby "*veda pracovala s nadprirodzenom*" (16). Netreba dodávať, že niečoho takého by sa mohol dožadovať iba pseudovedec. Odkiaľ to vzal? Želanie je uňho otcom myšlienky a to je všetko. Nezaujímam ho, čo si Žalobca naozaj myslí – chce ho vidieť ako gurua, ktorý si pletie dojmy s pojmi a vedeckú metódu s náboženským zjavením. V už spomínanom článku z časopisu pre základnú školu (272) novinár našiel slovné spojenie "hmotárska veda" a premietol si doň celé svoje nepochopenie. V skutočnosti Žalobca vo svojej práci analyzuje dobové filozofické pozadie vied: napríklad fyzika 19. storočia bola neoddeliteľne spätá s filozofickým materializmom, ale nová fyzika 20. storočia už s idealizmom. Nenavrhuje zavádzať žiadne nadprirodzeno do vedy.

Bod 14) Novinár podsúva Žalobcovi tvrdenie, že existencia bohov a archanjelov je vedecky dokázaná. Opakuje už spomínanú novinársku kačicu po levičkej novinárke z roku 2005 bez ohľadu na to, že toto nedorozumenie je dávno vyriešené. Je to ten bod, ktorý pri výsluchu zopakovala, ale nedokázala vysvetliť Verešová. Novinár píše: "*Podľa neho (Páleša) sa archanjeli striedajú v istých dejinných cykloch... Amon sa stal hlavným bohom s príchodom archanjela Zachariela. Také tvrdenie sa však nedá dokázať*" (16).

Čo sa nedá dokázať? Je obyčajným historickým faktom, doloženým napríklad v spisoch opáta Trithemia alebo Pietra d'Abana z 13. storočia, že podľa stredovekej angelológie sa archanjel Zachariel stal duchom doby od roku 2017 pr. n. l., keď práve Egypťania povýšili Amona na najvyššieho boha. Novinár tu však evidentne žiada od Žalobcu, aby dokázal nielen fakt, že sa tomu tak verilo, ale aj to, že archanjel Zachariel fakticky existuje ako nadprirodzená bytosť. Vyčíta mu, že to nedokázal, čím mu implicitne podsúva tvrdenie, že nadprirodzené bytosti majú byť vedecky dokázaný fakt, inak by z toho neplynul záver, že je pseudovedcom. Na inom mieste píše: "*Páleš nedokáže nijakým spôsobom preukázať existenciu bohyně lásky*" (153).

Žalobca vo svojom hlavnom diele "Angelológia dejín" porovnáva stredovekú náuku o anjeloch so súčasným poznaním a zisťuje, o čom hovorila. Opisujú sa tam dejinné rytmy, ktoré sa ukázali byť reálne. Štatisticky významne sa zhodujú s reálnymi vlnami tvorivosti v dejinách. Napríklad filozofická tvorivosť vrcholí práve v obdobiach tradičného patróna filozofie, Michaela. Vlny záujmu o medicínu sa prekrývajú s rytmom tradičného patróna lekárstva, Rafaela. Romantizmy sa vracajú periodicky a v staroveku sa to označovalo ako cyklus bohyně lásky, Venuše, Hathory a i. Toto je samo osebe holý empirický fakt, ktorý má vedecký charakter, pokiaľ sa potvrdí definitívne (ako to spravil Murray pre dejiny filozofie).

Je celkom iná otázka, čo je príčinou týchto cyklov dobových nálad. V staroveku sa to pripisovalo vplyvu božstiev a v stredoveku archanjelov, ktorí sa striedajú ako duchovia času. Súčasná veda to tak nevysvetľuje! Uspokojivé vysvetlenie tohto javu je doposiaľ neznáme a pracuje sa len s viacerými možnými hypotézami. Možné vedecké vysvetlenie sa črtá v tom smere, že v štruktúre nervovej sústavy človeka je zhruba sedem typov inteligencie a sedem základných emočných afektívnych okruhov, ktoré pochádzajú z dávno minulých epoch zemskej evolúcie a sú synchronizované do rytmu nejakým

kozmfyzikálnym faktorom ako je slnečný vietor a pod. Náboženskú vieru v existenciu duchovných bytostí to nevytlučuje, ani nedokazuje.

Žalobca zadefinoval metodologické princípy svojej práce s odbornou exaktnosťou a do detailu napríklad v úvode svojej knihy (428-432) a na mnohých iných miestach, ako aj v tomto spise (411a-412b). Nie je možné prekrucovať to, že to "možno", "asi" myslí nejako inak. Žalobca to považuje za absurdné, keď ho súd presvedča, že má iné názory, než má.

Bod 19) Žalovaný podsúva Žalobcovi, že vyhlasuje sofiológiu a angelológiu za vedu. Toto je generálny podvrh, ktorý stojí za celým novinárovým útokom. Žalovaný to neustále opakuje, útočí na to – ale nikdy sa ani slovom nezmenil, odkiaľ to vzal a kde podľa neho Žalobca vyslovil takú chybnú myšlienku. Zároveň ignoruje, že Žalobca to všade výslovne popiera a sofiológiu s angelológiou kategorizuje ako filozofiu.

Žalobca pôvodne pracoval ako vedec na Komenského univerzite, Ústave lekárskej bioniky a Jazykovednom ústave SAV. Vtedy sa venoval počítačovej lingvistike a aplikáciám umelej inteligencie v medicíne. Posledných 25 rokov však pôsobí predovšetkým ako filozof, konkrétne sofiológ. Žánrom, do ktorého patrí jeho hlavné dielo "Angelológia dejín", je sofiológia, čo je integrálna filozofia človeka a dejín. Sofiológiu založili Solovjov, Komenský a na Slovensku sa jej venovali Štúrovci. Je zadefinovaná ako úsilie o syntézu rôznych prameňov poznania (zmyslov, rozumu a intuície) alebo inak povedané syntézu vedy, umenia a náboženstva. Nie je to veda, ale filozofia života, múdrosť o umení žiť. Vedu integruje len ako jeden zo svojich rozmerov do celku spolu s mimovedeckou skúsenosťou (430b).

Žalobca všade jasne deklaruje žáner svoje práce ako sofiológiu. Stojí to priamo v titulku spornej relácie v TA3, že ide o "*portrét matematika a sofiológa Emila Páleša*" (398a). Stojí to vo všetkých jeho knihách aj na všetkých prednáškových plagátoch (62-68). Sofiológia je odvetvie filozofie a filozofia je niečo iné ako veda. Filozofia je svetonázor, uhol pohľadu na svet. Môže vziať do úvahy aj výsledky vedy, ale integruje ich s intuitívnymi hodnotami, ktoré pramenia z kultúrnej tradície či osobných preferencií. Taká je všeobecne platná definícia filozofie na rozdiel od definície vedy. Preto existuje v princípe iba jedna veda, ale veľa filozofií: kresťanská, marxistická, buddhistická, platónska, skeptická, existenciálna atď.

Pretože filozofia vôbec nemá cieľ stať sa vedou, nikdy sa nemôže stať ani pseudovedou, ale nanajvýš len zlou filozofiou. Pseudovedou môže byť iba niečo, čo sa vydáva za vedu, deklaruje sa ako veda, avšak nespĺňa prísne nároky vedeckej metódy. Preto **novinárovo vyhlasovanie sofiológie za pseudovedu nie je iba nepravdivé, ale je principiálne nemožné z definície týchto pojmov.** Žalovaný jednoducho nechápe význam pojmov filozofia, veda a pseudoveda. Súd svojím rozhodnutím, že sofiológ môže byť pseudovedec, opakuje túto notorickú a definatorickú nesprávnosť po Žalovanom.

Žalovaný si okrem iného pletie transdisciplinaritu s pseudovedeckosťou. Ako dôkaz žalobcovej pseudovedeckosti opakovane uvádza, že sa zaoberá viacerými odbormi naraz: "*Autor žalovaného článku priamo v predmetnom článku objasňuje, prečo označuje žalobcu... za šarlatána, ego-mudrca a jeho tvorivú duševnú činnosť za pseudovedu: »Emil Páleš vo svojej práci kombinuje poznatky z filozofie, archeológie, histórie, matematiky, biológie, zo sociológie, štatistiky, psychológie, z antropológie a ďalších 'x' odborov. Zrejme nadobudol pocit, že rozumie všetkému...«*" (87). Novinár nechápe, že práve toto je úlohou filozofie – zovšeobecňovať a integrovať poznatky špeciálnych vied. Žalobca sa nevydáva za špecialistu v týchto odboroch, ale len využíva výsledky kolegov-špecialistov.

Dokonalá zmätenosť ohľadom metodologických otázok u Žalovaného všade udiera do oka: "*Simonton... nepotvrdil správnosť žalobcových angelologických a sofiologických diel a hypotéz*" (457). Veď Simonton potvrdzoval bod 11, že historiometria nie je pseudoveda a Žalobca ju používa správne. Je to historiometrik a nie teológ, aby sa vyjadroval k angelológii a toľko potvrdzoval takú hlúposť, že je to veda. Angelológia je stredoveká náuka o anjeloch a vznikla v čase, keď veda v modernom zmysle slova ešte neexistovala. Samozrejme, že to nie je veda; hoci môže byť *predmetom* vedeckého skúmania, a to v religionistike (vede o náboženstve). Angelológia je dnes súčasťou teológie spolu s kristológiou, soteriológiou, eschatológiou, dogmatikou a inými teologickými disciplínami. Podľa Žalovaného by boli aj všetci kňazi pseudovedci, lebo angelológia nie je veda. Komenský, po ktorom je pomenovaná naša najväčšia univerzita, je tiež pseudovedec, lebo bol sofiológ. Takisto Štúrovci.

Korunným príkladom úplného nedostatku mentálnej integrity u Žalovaného je to, že v záverečnej reči súčasne dokazuje s pomocou Žalobcových vlastných textov, že sofiológia nie je veda, a zároveň opakuje

svoje hlavné obvinenie, že Žalobca prezentuje sofiológiu ako vedu. Žalovaný tak na jednej strane obviňuje Žalobcu, že prezentuje sofiológiu ako vedu: "...o originalite žalobcových hypotéz a teórií o angelológii a sofiológii nie je najmenší spor... ale to ešte neznamená, že je vedou, že ju niekto za vedu považuje a ju ako vedu prezentuje" (458b). A súčasne o päť strán neskôr v tej istej záverečnej reči cituje úvodnú stránku webu samého Žalobcu na dôkaz, že sofiológia nie je veda: "Zdôrazňujeme, žalobca sám na svojej webovej stránke sophia.sk definuje sofiológiu nasledovne: Sofiológia je úsilím o syntézu rôznych oblastí (vedy, umenia, náboženstva) ako aj prameňov poznania (empírie, rozumu a zjavenia)" (461a).

Nemožno pomocou Žalobcových vlastných slov dokazovať, že sofiológia nie je veda, a preto je Žalobca pseudovedec, lebo prehlasuje sofiológiu za vedu, čo podľa jeho vlastných slov nie je pravda. Žalovaný nikdy nikde neuviedol, odkiaľ má informáciu, že Žalobca prehlasuje sofiológiu za vedu – a na druhej strane máme plný spis dôkazov, že prehlasuje opak. Definícia sofiológie je všeobecne známa, viď napr. <https://sk.wikipedia.org/wiki/Sofiológia>

Žalobca je skúsený odborník, ktorý sa 30 rokov špecializuje na vzťah medzi vedou, umením, filozofiou a náboženstvom a vyučuje to na vysokých školách (napríklad v jesennom semestri 2011 na Západočeskej univerzite). V článkoch ho hodnotí novinár, ktorý si celkom zjavne pletie pojmy predvedecký, vedecký, pseudovedecký, mimovedecký. Mimovedecké disciplíny si pletie s pseudovedeckými. A taký človek má o tom poučiť verejnosť: "Predmetné články súd vníma ako snahu autora vysvetliť širšej verejnosti v dennej tlači, čo je veda a čo je pveda" (odsek 63 Rozsudku).

Sofiológia je integrálna filozofia, ktorou žalobca nadväzuje na Štúrovcov, Komenského, sv. Cyrila a spiritualitu kresťanského východu; teda na cyrilo-metodejské dedičstvo, ktoré je zakotvené ako štátotvorný prameň priamo v preambule slovenskej ústavy! Nie je tu šikanovaný pre pveda, ale pre svoje filozofické presvedčenie a vierovyznanie, pričom slobodu vyjadriť ho mu garantuje článok 24 ústavy Slovenskej republiky alebo článok II.10 Charty základných práv Európskej únie.

E) Súhrnný bod s celkom nevyváženým záverom (bod 15)

Bod 15) Novinár o Žalobcovi napísal, že ho "vo vedeckej obci považujú za šarlatána" (15b). Nie je to novinárov hodnotiaci úsudok, že by len podľa neho bol Žalobca šarlatán, ale skutkové tvrdenie, že iní ho považujú za šarlatána – a to nielen ktosi ojedinelý, ale zrejme väčšina, inak by to nedokazovalo, že je šarlatán. Kto menovite tvorí túto Žalobcovu "vedeckú obec"? Všetkých, čo žalobca pozbieral, vymenoval na liste 457b: sú to len prívrženci klubu skeptikov Sisyfos (Dohnal, Blecha, Heřt) a dvaja (Kovár, Verešová), čo majú konflikt záujmov, lebo ich finančne podporuje Denník N (413a). Štampach je na žalobcovej strane, Hořejší sa so žalobcom zmieril (https://sophia.sk/sites/default/files/Horejsi_Pales_komplet.pdf) a Hromádka odmietol hodnotiť menovite Žalobcu (360).

Toto je vedecká obec? Ak novinárovi ďakovalo toľko vedcov a vyjadrilo mu súhlas, ako píše (18b), tak prečo sa hanbia byť menovaní? Keď chcel Žalovaný doložiť, že Žalobcu "kritizuje aj širšie publikum" (86a), tak nenašiel nič lepšie než anonymnú internetovú stránku, kde sa fantastično zamieňa s realitou (120-121).

Na strane Žalobcu stojí prostredníctvom prezentovaných dôkazov oveľa väčší počet významných predstaviteľov vedeckej obce, ktorí tvoria svetovú špičku vo svojich odboroch (Simonton, Chebeň), sú priekopníkmi postavami a zakladateľmi svojich pododborov (Halberg, Freybergh), členovia Kráľovských a učených spoločností (Chebeň, Bouzek), univerzitní dekaní (Kovár), riaditelia akademických ústavov a múzeí (Kubáček, Bouzek, Jasaň), vedúci katedier (Komorník, Daniš, Štampach) či vedeckých spoločností (Hohoš). Ďalej najcitovanejší slovenskí vedci (Mikulecký) alebo pracovníci špičkových výskumných pracovísk v zahraničí (Kvasnička, Essenza, Xu). Sú to žalobcovi kolegovia, spoluautori, spoluorganizátori konferencií, posudzovatelia a recenzenti vybratí odbornými časopismi, navrhovatelia a udelitelia ocenení za jeho prácu (451a). Doklady o kladnom postoji týchto šestnástich k Žalobcovej súčasnej práci sú obsiahnuté v spise (371ab, 50-51, 279b-280a, 58-59, 381, 310, 377, 389, 60a, 38-40, 315, 312, 313b, 385b, 116a).

O skutočnom väčšinovom postoji vedeckej obce však najlepšie svedčia Žalobcove úspechy, ktoré sa už stali súčasťou štandardnej vedy. Je uznávaným zakladateľom či priekopníkom slovenskej počítačovej lingvistiky a jeho monografia na túto tému je vysokoškolskou učebnicou (372). Je objaviteľom cirkasemimileniálnych rytmov, ktoré sú po ňom aj pomenované (41a). Viackrát sa mu podarilo anticipovať objavy, ktoré sa potvrdili (z nich v tomto spise je doklad len o datovaní Stonehenge, 193).

F) Ďalšie námietky

Počas procesu sa objavil rad nových, podporných námietok, ktoré mali opodstatniť novinárov útok – no všetky boli nepravdivé a sú vyvrátené v súdnom spise. Z nich spomeňme už len jednu, ktorá stála na prvom mieste a bola ešte obsiahnutá aj v spornom článku.

Novinár obvinil Žalobcu zo selektivity pri zostavovaní dát: *"Svojuvoľná práca s faktami je pre Páleša typická"* (16a). Páleš si vraj pri dokazovaní dejinných cyklov vyberá fakty, ktoré sa mu hodia do teórie, a *"protipríklady ignoruje"* (153b). Kovár to zopakoval vo svojom posudku: *"Páleš pri hľadaní svojich pravidelných cyklov si z dejín vyberá 'hodiace sa' informácie, ktoré nepodrobuje žiadnej kritike"* (162a). A pri výsluchu: *"Tieto vaše cykly sú umelé a vytvárate si ich selektívnym výberom jednotlivých historických bodov... ktoré vám vyhovujú... vyberáte si z dejín to, čo vám vyhovuje"* (264b). Takáto selektivita je totiž typickým znakom pseudovedy a u vedca je vysloveným podvádzaním, falšovaním dát.

Napriek omieľaniu tohto obvinenia však nikto na strane Žalovaného nikdy nenašiel žiaden príklad, kde by Žalobca zostavoval dáta selektívne. Kovár bol preto pri výsluchu vyzvaný, aby konečne konkretizoval, kde v ktorej práci sa Žalobca dopustil selektivity alebo akéhokoľvek iného prehrešku proti vedeckej metóde (52. minúta). Prečo je žalobcov dôkaz 500-ročného cyklu v dejinách Egypta pavedecký?

Nasledovala reťaz nepravdivých informácií, ktoré sú zdokumentované na liste 264b. Žalobca si vraj dáta zostavuje selektívne, ako mu vyhovuje. Lenže pri každej Žalobcovej štatistickej štúdii je uvedený prameň dát: vôbec ich nezostavuje sám Žalobca, ale expert na danú oblasť dejín, ktorý nepozná Žalobcovu hypotézu, takže nemôže nič skresľovať v jeho prospech ani keby chcel. Tak potom vraj nečerpá dáta od renomovaných egyptológov ako je Ian Shaw. Nato Žalobca otvoril svoj článok a ukázal, že čerpal dáta práve od Iana Shawa. Tak potom že vraj použil len jednu chronológiu a nechápe, že v egyptológii existujú viaceré. Žalobca hneď ukázal, že v článku sú spracované a porovnané viaceré chronológie. Atď, atď. Na vyvrátenie každej lži stačilo 30 sekúnd.

Ako mohol Kovár veriť, že v článku sú tieto chyby, keď si myslel, že neexistuje, lebo v posudku ešte presvedčoval súd, že Žalobca na tú tému nikdy nepublikoval v odbornom časopise (159b)? Všetko si v danom okamihu vymýšľal: menoval rad za radom typické chyby neodborníkov – bez akejkoľvek znalosti Žalobcovej práce. Súd síce na začiatku upozornil svedka, že krivá výpoveď je trestný čin – no potom namiesto toho, aby svedka upozornil na túto skutočnosť opakovane, bránil Žalobcovi, aby sa pýtal otázky potrebné na ustálenie skutkového stavu sporu. Vraj svedok predsa už povedal, že Žalobcov spôsob práce je chybný, a nemusí vysvetľovať kde, lebo *"nie je to skúšanie svedka, čo má naštudované z vašich prác"* (56. minúta) a o minútu neskôr ukončil výsluch.

Predmetom tohto sporu predsa bolo, že žalovaný klamal o obsahu žalobcových prác a žalobca poukazoval na to, že v jeho prácach sa nič také nenachádza, ba často tam stojí pravý opak. Súd mal za úlohu overiť, či tieto osočenia boli pravdivé, ale práve tomu súd efektívne svojimi zásahmi zabráňoval: *"nebudeme to overovať s vašimi prácami"* (66. minúta).

Ad Ukončenie dokazovania

Nesúhlasíme tiež s tendenciou súdu predčasne uzavierať dokazovanie k 20.07.2022. Podľa odseku 42 Rozsudku: *"Na pojednávaní dňa 20.7.2022 strany sporu už nemali ďalšie návrhy na dokazovanie... žalobca žiadal, aby si mohol pripraviť záverečnú reč"*. Toto je veľmi nepresný opis toho, čo zaznelo v 60. a 61. minúte pojednávania. Žalobca nežiadal, aby mohol už predniesť záverečnú reč, ale len odpovedal na otázku súdu, či hodlá predniesť záverečnú reč slovami "určite áno", aby súd neukončil proces bez jeho záverečnej reči. Povedal síce, že možno už nepotrebuje nič dokazovať, ale len vtedy, ak druhá strana už neprinesie nič nové, a ak jeho dôkazy súd už dostatočne presvedčili; no ak nie, a súd považuje ešte niečo za sporné, tak chce určite pokračovať v dokazovaní, až kým sa všetko nevyjasní.

Pretože súd ďalej smeroval k uzavretiu dôkazov, v 64. minúte Žalobca po tretíkrát vyjadril to isté: *"Ak je niečo nejasné, chcem doložiť veci tak, aby boli jasné"*. Očakával a už druhýkrát totiž žiadal o "predbežné vyjadrenie", čo súd ešte považuje za sporné – práve aby nezahľcoval zbytočne spis dôkazmi všemožného druhu. Na júlovom pojednávaní stále ešte len čakal na toto predbežné vyjadrenie, a namiesto toho počul o ukončení dokazovania.

Ukončiť podávanie listín k 20.07.2022 bolo predčasné aj z toho dôvodu, že Žalobca nedostal ústnu možnosť vyjadriť sa ku Kovárovmu výsluchu, ktorý sa odohral v ten istý deň, a mal sa k nemu ešte len vyjadriť písomne. Takisto Žalovaný podával nové posudky ešte v októbri 2022, na ktoré chcel Žalobca reagovať. Žalobca si tiež až počas výsluchov uvedomil, že súd vôbec neberie do úvahy dôkazový materiál priložený v podobe odborných publikácií, ale verí osobným svedectvám expertov – tak usúdil, že na vyváženie potrebuje tiež osobné svedectvá a že tým, žiaľ, naozaj musí obťažovať kolegov. Preto priložil posudky Simontona, Essenzu, Chebeňa, Kvasničku až v októbri 2022. V tom istom čase však podávala nové posudky aj žalovaná strana. Obsahovo podnetné pojednávania pri tomto procese sa odohrali vlastne len v apríli a júli 2022, v priebehu necelých troch mesiacov.

O výsluch novinára Horáka a zástupcu šéfredaktora Javorského požiadal žalobca oneskorene, no nie preto, aby zdržoval súd. Ale preto, že z reakcií súdu vytušil, že nie je v prípade dostatočne orientovaný, a ďalšie dokazovanie je potrebné pre vyjasnenie. Súd napríklad opakovane umlčoval Žalobcu s tým, že *"nebudeme posudzovať pravdivosť vašich téz a výskumov"* (apríl 68. minúta, júl 56. a 65. minúta). Súd predsa nemusel posudzovať pravdivosť žalobcových téz, ale len to, že Žalovaný o nich klamal alebo že to vôbec nie sú Žalobcove tézy.

Ad Nedostatok odôvodnenia Rozsudku

Žalobca si dovoľuje pripomenúť, že v odôvodnení Rozsudku sa musia uviesť skutočnosti, ktoré boli podkladom rozhodnutia, ďalej podstatnú časť odôvodnenia rozhodnutia musia tvoriť úvahy súdu, ktoré ovplyvnili hodnotenie dôkazov a použitie konkrétnych a relevantných ustanovení právnych predpisov, na základe ktorých sa rozhodovalo. Súd vo svojej argumentácii, ktorou odôvodňuje svoju úvahu musí dbať aj na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, ale aj závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli prijateľné, racionálne, spravodlivé a presvedčivé. Odôvodnenie Rozsudku musí obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné. Je potrebné formulovať rozhodnutie takým spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania, inak nedostatky odôvodnenia zakladajú vadu nepreskúmateľnosti/zmätočnosti Rozsudku.

Žalobca je na základe uvedeného nútený konštatovať, že napadnutý Rozsudok v žiadnom prípade nenesie vyššie označené atribúty, vychádza z nezákonného postupu, ktorý predchádzal vydaniu Rozsudku, čím súd zaťažil Rozsudok vadou nezákonnosti, nepreskúmateľnosti a zmätočnosti.

Ďalej je potrebné zdôrazniť, že napadnutý Rozsudok nie je zaťažovaný len vadou nezákonnosti v smere naznačenom vyššie, ale ďalšími podstatnými vadami nakoľko Rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, je nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov a arbitrárny. Taktiež je potrebné konštatovať, že zistenia skutkového stavu súdom boli nedostačujúce na riadne posúdenie veci.

Súd vychádzal pri rozhodovacej činnosti a pri právnom posúdení zo svojich premís (stotožňujúc sa tak jednostranne a neodôvodnene s jednou zo strán Konania), ktoré však nemajú oporu v dokumentoch predložených stranami v konaní, nevychádzajú z logických úvah a nemajú žiadnu oporu v obsahu súdneho spisu, resp. v skutočnostiach, ktoré majú byť súdu zrejme z priebehu Konania.

Odôvodnenie je považované za podstatnú náležitosť Rozsudku a jeho účelom je predovšetkým presvedčiť strany sporu o správnosti postupu súdu a o zákonnosti jeho rozhodnutia. Riadne odôvodnenie Rozhodnutia smeruje predovšetkým k naplneniu zásady voľného hodnotenia dôkazov, ako aj zásady hospodárnosti konania, pretože predstavuje významné vodítko pre účastníka konania pri rozhodovaní, či podá, resp. nepodá opravný prostriedok voči Rozhodnutiu.

V odôvodnení je teda súd povinný zaoberať sa dvoma okruhmi problémov, a to skutkovými okolnosťami a právnym posúdením veci. Skutkovými okolnosťami sú najmä skutočnosti, ktoré boli nepochybne zistené a ich právny význam. Právne posúdenie znamená, že súd subsumuje zistený skutkový stav pod príslušné ustanovenie hmotno-právneho predpisu, pričom medzi skutkovými zisteniami a právnym posúdením musí byť logický vzťah. Nezrozumiteľnosťou rozhodnutia sa rozumie nielen jazyková, ale aj logická nezrozumiteľnosť. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia z nedostatku dôvodov neznamená len absolútny nedostatok odôvodnenia, ale zahŕňa aj prípady, keď pre dané Rozhodnutie nebol dostatok dôvodov, resp. záver prezentovaný v Rozsudku nevyplýva dostatočne jasne, zrozumiteľne a určito z jeho odôvodnenia.

V tejto súvislosti si dovoľujeme upriamiť pozornosť na Nález Ústavného súdu SR, III. ÚS 311/07...*ústavný súd skúmal, či najvyšší súd sťažovateľovi ozrejmil svoje myšlienkové pochody, spôsob hodnotenia dôkazov, skutkové zistenia a vyvedené právne závery takým spôsobom, aby výsledok rozhodovacej činnosti bol jasný, zrozumiteľný a dostatočne odôvodnený a aby sťažovateľ nemusel hľadať odpoveď na nastolenú problematiku v rovine dohadov, aby sa s prijatými závermi bolo možné stotožniť ako s logickým záverom procesu poznania nielen právnych záverov, ale aj záverov skutkových, z ktorých právne závery vychádzajú.*

Konkrétne odôvodnenie Rozsudku opomína akýmkoľvek spôsobom uviesť hodnotenie dôkazov predložených Žalobcom, vysporiadanie sa s jeho argumentáciou vo veci nesprávnosti kategorizácie jeho práce ako vo všeobecnosti vedeckej, ako aj iné dôležité faktory pre rozhodnutie, ktoré uvádza v texte odvolania na iných miestach.

Rovnako sa odôvodnenie Rozsudku opomína akýmkoľvek spôsobom vysporiadať s faktom, či bolo alebo nebolo možné vyhovieť žalobe Žalobcu čiastočne, ale na základe výlučne hodnotenia dôkazov predložených Žalovaným konštatuje nutnosť žalobu zamietnuť v celom rozsahu.

Ad Právo na odpoveď

"Žiadosť žalobcu o uverejnenie odpovede zo dňa 19.04.2019... neobsahuje presné uvedenie, čím každé jednotlivé namietané skutkové tvrdenie zasiahlo do... osobnostného práva (t.j. v čom sa dotýka jeho cti, dôstojnosti...)" (ods. 79 Rozsudku).

Súd sa neodôvodnene bez ďalšieho prikláňa k argumentácii Žalovaného bez toho aby túto konfrontoval s argumentáciou, skutkovým stavom a dôkazmi predloženými Žalobcom. Jednak v úvode žiadosti Žalobcu je napísané, a to aj tučným písmom, ako všetky nepravdivé osočenia spoločne rovnakým spôsobom zasahuje do cti a dôstojnosti Žalobcu: *"Je zrejmé, ako sa Váš článok dotýka mojej cti a dobrej povesti: celkom ma profesionálne diskvalifikuje ako nekompetentného. Falošne dokazuje, že som buď diletant alebo podvodník, stojaci mimo vedeckej obce. Do tej miery, do akej mu verejnosť uverí, bude mi znemožnené vykonávať moje zamestnanie. Zatvoria sa mi dvere na univerzitách, pozvania prednášať alebo grantové zdroje"* (20b). *"Otvorene deklarovaným zámerom článku je dehonestovať moju prácu, totiž varovať verejnosť pred pseudovecom... som označený za...prirovnávaný k..."* a nasleduje citácia siedmich zosmiešňujúcich výrokov (20a).

Na stranách 21a-26a ďalej nasleduje podrobné zdôvodnenie ku každému bodu zvlášť, a pri každom je uvedené, ako hrubo defamuje žalobcu:

K bodu 1): *"Horák si to vymyslel – a vykreslil ma tak pred čitateľmi ako podvodníka, čo sa chvastá neexistujúcimi zásluhami"*.

K bodu 2): *"...a tým ma pred čitateľmi stavia do pozície diletanta, ktorý nevie, čo hovorí"*.

K bodu 3) *"bez váhania dezinformuje čitateľov, aby sa zdalo, že moja vlastná práca je plná omylov"*.

A tak ďalej až po posledný bod. Netreba dvadsaťkrát dokola opakovať, že falošné dôkazy, ktoré zo Žalobcu robia pseudovedeckého podvodníka, by ako zásah do cti musel pociťovať každý. Ako to, že také krivé obvinenia z akademických podvodov *"nie sú spôsobilé zasiahnuť do osobnostných práv žalobcu"* a súd ich zahŕňa pod *"ústavne garantovanú slobodu prejavu"* (ods. 89 Rozsudku)?

"Súd uzavrel, že... text odpovede obsahoval i hodnotiace úsudky žalobcu, a to konkrétne v bodoch 14, 15, 17 a 19" (ods. 86 Rozsudku).

Bod 14: Žalobca nepokladá nadprirodzené bytosti za vedecky dokázané – to nie je hodnotiaci úsudok žalobcu, ale fakt zdokladovaný jeho vlastnými publikáciami.

Bod 15: Či žalobcu vo vedeckej obci považujú za šarlatána je skutkové tvrdenie, ktoré je prinajmenšom silno skreslené a neúplné, lebo oproti kladnému či neutrálnemu postoju veľkej väčšiny vedeckej obce stoja len dvaja členovia vedeckej obce, ktorí sú hmotne podporovaní Žalovaným, a traja členovia klubu skeptikov, ktorí prestali svoj názor komentovať po odhalení omylov a nedorozumení, pričom ich predseda a udeliteľ ceny Grygar, ako aj pôvodný iniciátor ceny Hořejší svoj názor sami skorigovali (<https://sophia.sk/sk/polemiky>).

Bod 17: Informácia o udelení anticeny bola dramaticky neúplná, lebo – a to je doloženým faktom z úst samotných udeliteľov – bola udelená za niečo, čo žalobca nikdy netvrdil a udelitelia to v následných polemikách písomne verejne priznali.

Bod 19: Nie je to hodnotiaci úsudok, ale holý fakt, že žalovaný neprezentuje sofiológiu ako vedu a notoricky známy fakt, že sofiológia nie je veda, ale filozofia a preto nemôže byť pseudovedou, a ani nemôže a nemusí používať vedecké prostriedky na jej vyjadrenie/rozvíjanie.

"Súd ďalej konštatuje, že text žalobcom požadovanej odpovede voči žalovaným výrokom v bodoch 13.,15.,19.... smeruje voči hodnotiacim úsudkom autora článku" (ods. 85 Rozsudku).

Bod 13: Novinárovo tvrdenie, že žalobca sa dožaduje zavedenia nadprirodzena do vedy, nie je hodnotiaci úsudok, ale faktická dezinformácia o názoroch a postojoch žalobcu.

Bod 15: Vetou *"dotyčného pána považujú vo vedeckej obci za šarlatána"* novinár sám nehodnotí, ale nepravdivo informuje čitateľa o hodnotení väčšiny vedeckej obce, pričom takéto tvrdenie je nesprávne a ani v priebehu konania nebolo preukázané, že by bolo čo i len z časti pravdivé (vo svojej generálnej formulácii).

Bod 19: Označenie za pseudovedca nie je subjektívne hodnotenie, ale nepravdivá informácia. Pseudoveda je objektívne definovaný akademický prečin, ktorého sa Žalobca nedopustil a Žalovaný ho nepreukázal.

Žalobca má aj na základe vyššie uvedeného za to, že napriek tomu, že použil na formuláciu textu odpovede jazykové výrazy bežného človeka a nie nutne z pohľadu právnika/advokáta formulovaný text, tento bez ďalšieho netrpí tým, že by obsahoval hodnotiace úsudky Žalobcu. Ak vykonáme porovnanie textu odpovede Žalobcu s publikovanými článkami je nutné dopracovať sa k záveru, že ide o vecnú korekciu nesprávnych a neúplných údajov a nie hodnotenie článku autora alebo Žalovaného ako takého.

Tvrdenie o nemožnosti aplikácie tlačového zákona na články uverejnené na webovom sídle vydavateľa periodickej tlače považuje Žalobca za prísne formalistické, nesprávne a v rozpore s ústavou garantovanými právami. A to najmä v dobe, kedy význam webového spravodajstva vystupuje do popredia nad tlačnými formami médií, a prostredníctvom ktorého vydavateľa cez výber predplatného realizujú značnú časť svojej ekonomickej činnosti.

Ad Ochrana osobnosti

Žalobca má za to, že manipuláciami Žalovaného s faktami uvedenými v článku, ich zoradením, vedomým skreslením a neprípustným zjednodušením, a dezinformáciou o statuse Žalobcu (tento je primárne filozofom a nie vedcom), ako aj na základe týchto nepravdivých a Žalovaným skreslených informácií o Žalobcovi bolo vážne zasiahnuté do jeho práva na ochranu osobnosti a má nárok na ochranu zaručovanú ústavou. Najmä ak bolo preukázané, že Žalovaný si najskôr zvolil cieľ svojho článku defamovať Žalobcu, a potom k tomuto cieľu vyberal a skresľoval fakty tak, aby laik po prečítaní článkov dospel k negatívnemu názoru na Žalobcu.

Máme za to, že súd fundamentálne pochybil pri zisťovaní skutkového stavu a v zásade len potvrdil, že z titulu, že autor článkov je novinárom, si môže na základe znôšky mnoho klamstiev, veľa poloprávď a niekoľko faktov bez trestne dovoliť poškodiť osobnosť Žalobcu a jeho vážnosť v spoločnosti, a to len preto, že sa autor článkov v zatienení mysle svojou domnelou dôležitosťou stavia do pozície vševedúceho arbitra a ochrancu sveta pred dezinformáciami, pričom na túto činnosť v oblasti filozofie nie je vybavený dostatočnými znalosťami, informáciami ani kapacitou tieto spracovať dôsledne a nestranne.

Žalobca nepopiera úlohu médií v demokratickej spoločnosti, ale aj táto musí byť vybalansovaná s právami jednotlivcov, o ktorých sa novinári alebo vydavateľa periodickej tlače (vrátane ich internetovej podoby) vyjadrujú.

Vzhľadom na to, že predmetné články nerešpektujú ani základy novinárskej etiky, sú založené na skresľovaní faktov a fabulácii, nie je na mieste ani spravodlivé takémuto počinu Žalovaného priznávať zvýšenú ochranu, ako by išlo o vrcholné dielo investigatívy.

Aj samotný Žalovaný musí pochopiť, že nie je možné beztretno a právu sa priečiacim spôsobom ohovárať určitú osobu len preto, že si o nej žalovaný na základe nesprávnych faktov, ktoré mimochodom sám vyberal, vytvoril neodôvodnený a nesprávny názor, ktorý navyiac odprezentoval v médiách s majoritným dosahom na slovenskom trhu.

Ad Zmena petitu

Petit bol menený len kvôli formálnej vykonateľnosti a na základe upozornenia súdu Žalobcovi (v tom čase nezastúpeného advokátom), pričom obsah sporu zostáva rovnaký. Nevyžaduje si to žiadne ďalšie dokazovanie: **ide stále o tie isté články, tie isté výroky a rovnaký dôkazový materiál ako od začiatku.** Žalovaný na liste 464a vymenoval 5 výrokov, ktoré vraj nie sú obsiahnuté v pôvodnej žalobe. Ale oni tam sú – na listoch 3a a 6a, len sú včlenené do súvislého textu.

Na všetky dehonestujúce vety a nepravdivé fakty je poukázané od začiatku v žalobe minimálne citáciou ich najhorších častí. Aj v tomto prípade súd dôverčivo prevzal nepravdivé tvrdenie Žalovaného rovno do Rozsudku bez toho, aby si v žalobe skontroloval, čo tam naozaj je: *"navrhovaná zmena petitu... by vyžadovala ďalšie dokazovanie, keď doterajšie dokazovanie... sa vzťahovalo na výroky, ktoré uviedol žalobca v pôvodnej žalobe"* (ods. 46 Rozsudku). Nejde o nové, ale stále tie isté výroky z pôvodnej žaloby, pričom aj túto skutočnosť súd nesprávne vyhodnotil a nezaoberal sa ňou v miere, ktorá je potrebná pre dosiahnutie spravodlivého procesu a rozhodnutia.

Na základe dôvodov uvedených v tomto odvolaní Žalobca odvolaciemu súdu navrhuje, aby:

- 1) Rozsudok zmenil tak, že vyhovuje žalobe Žalobcu v plnom rozsahu; a ak by nebolo možné takto rozhodnúť,**
- 2) Rozsudok zrušil a vrátil Okresnému súdu Bratislava III na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.**

Týmto Žalobca žiada súd, aby akékoľvek doručovanie v súvislosti s odvolaním vykonával výlučne do elektronickej schránky spoločnosti Prosman a Pavlovič advokátska kancelária, s.r.o.

Žalobca

na základe substitučného plnomocenstva

JUDr. Martin Krendl

advokát

Prílohy:

- 1) Úvod do filozofie z knihy Dejiny filozofie od autorov Kiczka, Marcelliho, Waldschütza a Ziga;